

imaginatiu molt més elevat, com l'excel·lent descripció del carnaval venecià, *Carnaval*, teló s'haguessin ideal per a una apassionada -i efímera- història d'amor, «estranyament, malgrat que li havia escapat el braç, malgrat que podia haver estat la víctima si els papers invertit, malgrat tot això no l'odiava, sentia un estrany afecte», l'amor -o el desamor- és present a *Li agradaven les flors*, mentre que *Una cabellera d'anunci* ens presenta una situació relativament absurda, una tanca sense cap missatge publicitari, absurditat emparentada amb l'irònic «Un semàfor al menjador». Penso que no ha estat fruit de l'atzar que el llibre comenci amb la misteriosa *L'abric* i es clogui amb *La creació d'Helena*. La primera, un model de contenció narrativa, posseeix un ritme molt cinematogràfic -m'imagino un *tràveling* llarg i lent- es centra en la fascinació, tremendament perillosa, que suposa l'obsessió -i la posterior possessió- per un objecte (l'abric). Aquest *tràveling* ens introduirà a altres històries que determinar l'atmosfera angoixosa de la darrera narració, en la qual el tema principal, evidentment literari, es concreta en la problemàtica que suposa crear un personatge de ficció (Helena).

Lambert Botey

Crònica de la vida d'Agustí Bartra

Anna Murià

Editorial Pòrtic, 1990

De tant en tant, et trobes als dits llibres tan propers, tan íntims i tan ben escrits que t'hi has de parar. Has de deixar-te endur per la irresistible força de les seves paraules i ser-ne, només, un confident d'excepció.

El títol és ben explícit, la crònica de la vida d'un poeta que es va exigir sempre a ell mateix -per damunt de tot- l'ofici d'home, el compromís d'assumir el misteri de la pròpia llibertat per transformar-lo en paraula memorable. I l'autora, una cronista d'excepció, Anna Murià, la seva muller, l'Anna, la deessa antiga i amiga de la seva vida i de la seva poesia.

«Estimo al teu esperit tant com el teu cos; en literatura em vaig donar a la teva obra com en feminitat em vaig donar als teus braços... Jo, la dona que t'ha consagrat la seva vida i que sap que si deixa d'escriure un llibre per tal que tu puguis escriure una ratlla fa un gran servei a la literatura, i que l'obra que pot deixar al futur és aquesta crònica»

En aquest argument podem copsar l'estil i el to d'aquesta crònica i l'amor de l'escriptora que ha sabut abocar en un llibre llargament meditat, tota una vida compartida.

Sinceritat, humanitat i saviesa són tres adjectius que al costat de qualsevol obra literària la converteixen inevitablement en un clàssic. I aquests són, justament, els tres adjectius que utilitza, amb tot l'encert, Sam Abrams en el seu pròleg.

Perquè quan de veritat té sentit la literatura és quan aprofundeix en els secrets de l'existència, quan destil·la en paraules pròpies els raïms sempre verds de les hores solitàries i els madurs de les hores compartides.

«Crec en la paraula que funda l'ésser i acompanya la vida», deia el poeta amb la seva retòrica pròpia. I això és el que fa aquí la seva Anna i el que podem llegir nosaltres».

Pep Vallcorba Co